

Karlovac, 30.3.2026.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Na broj: St-309/2020

Stečajni dužnik: **VIVA ADRIA d.o.o. u stečaju**, Ozalj, Zrinskih i Frankopana 18, OIB: 42571334188, kojeg zastupa stečajni upravitelj Domagoj Poljak

ŽALBA

protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-309/2020 od 17. ožujka 2026.
stečajnog upravitelja

I. Stečajni upravitelj zaprimio je rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-309/2020 od 17. ožujka 2026. kojim se odbija prijedlog stečajnog upravitelja Domagoja Poljaka, Karlovac, Miroslava Krleže 4, od 19. prosinca 2025. za sazivanje skupštine vjerovnika kao neosnovan.

II. Stečajni upravitelj ovom žalbom pobija gore navedeno rješenje, iz svih zakonom predviđenih razloga, a osobito zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i apsolutno bitnih povreda postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP), kao i pogrešne primjene materijalnog prava, a u svezi s člankom 19. i 91. Stečajnog zakona

Stečajni upravitelj ističe da rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati i da je nerazumljivo i proturječno razlozima rješenja, kao i provedenom postupku. Ističe se da iz obrazloženja rješenja i cjelokupnog postupka, kao i materijalnih odredbi Stečajnog zakona ne proizlazi izreka pobijanog rješenja.

III. Stečajni upravitelj ističe da je sud pobijanim rješenjem prekoračio granice svojih ovlasti odlučivanja u fazi odlučivanja o sazivanju skupštine vjerovnika, pogrešno primijenio odredbe čl. 104. i čl. 235. Stečajnog zakona, te unaprijed odlučio o osnovanosti prijedloga koji je trebao biti predmet odlučivanja skupštine vjerovnika.

IV. Vezano za navode suda iz točke 5. pobijanog rješenja, stečajni upravitelj smatra da sud pogrešno zaključuje da je VTS RH, uvažavajući žalbu stečajnog upravitelja, donio samo rješenje o presumiranom odbijanju prijedloga.

Suprotno navodima suda, stečajni upravitelj smatra da je VTS RH, uvažavajući žalbu stečajnog upravitelja, dao uputu i skrenuo pažnju prvostupanjskom sudu da je potrebno sazvati skupštinu vjerovnika kako bi stečajni vjerovnik mogao odlučiti o daljnjem tijeku postupka, odnosno o unovčenju ili neunovčenju nekretnina, odnosno odluke pod točkom dnevnog reda „razno“. Navedeno proizlazi iz obrazloženja drugostupanjskog suda: „Imajući u vidu o samo dvije priznate tražbine vjerovnika i navod žalitelja o spremnosti većinskog vjerovnika kupiti sve nekretnine kao i izvanknjižno vlasništvo nekretnina.“

Stečajni upravitelj smatra da prvostupanjski sud nije postupio po uputi VTS RH te da je neosnovano odbio prijedlog stečajnog upravitelja, što je nastavak prakse prvostupanjskog suda da ne zakazuje skupštinu vjerovnika (gotovo 3 godine), te da onemogućuje stečajnog vjerovnika ostvariti svoja prava, kao i zakonitu, svrsishodnu i ekonomičnu provedbu stečajnog postupka.

V. Kao razlog za odbijanje prijedloga stečajnog upravitelja za sazivanje skupštine vjerovnika, prvostupanjski sud navodi da iz stanja spisa proizlazi da je knjižno vlasništvo stečajnog dužnika već unovčeno, sukladno odredbi odluci skupštine vjerovnika, pa da se stoga izvanknjižne nekretnine više ne mogu prodavati sukladno odredbi članka 235. st. 1. Stečajnog zakona.

Stečajni upravitelj smatra da prvostupanjski sud nije odlučivao o procesnom pitanju (postoji li osnova za sazivanje skupštine), već je odlučivao o meritumu stvari, odnosno o tome može li se određena imovina smatrati imovinom stečajnog dužnika i može li se prodavati, te koji postupci se moraju ili mogu provesti (ostavinski, pojedinačni ispravi i tako dalje). Time je sud unaprijed uskratio vjerovniku pravo odlučivanja o načinu unovčenja imovine

Stečajni upravitelj ističe da je intencija prijedloga stečajnog upravitelja, a što je ujedno i intencija i volja stečajnog vjerovnika (što proizlazi iz ranijih prijedloga stečajnog vjerovnika), donijeti odluku o unovčenju preostalih nekretnina za koje stečajni vjerovnik ima sklopljene ugovore o kupoprodaji, i to na način da se sve nekretnine, radi svrhovitosti, ekonomičnosti i smisla stečajnog postupka i namirenja tražbine stečajnog vjerovnika, prodaju kao sve zajedno, odnosno skupno, a ne pojedinačno.

Stečajni upravitelj smatra da je prvostupanjski sud pretjerano formalno ocijenio prijedlog stečajnog upravitelja o načinu prodaje, te je u potpunosti zanemario sve prijašnje prijedloge stečajnog upravitelja i stečajnog vjerovnika, kao i ostale prijedloge stečajnog upravitelja i točke dnevnog reda iz zadnjeg spornog prijedloga za sazivanje skupštine vjerovnika:

1. Angažiranje vještaka radi procjene preostalih nekretnina
2. Donošenje drugih odluka o stečajnom postupku
3. Razno

Kako je već navedeno, intencija i namjera stečajnog upravitelja je bila odluka o unovčenju ili neunovčenju navedenih nekretnina te daljnje odluke stečajnog vjerovnika o stečajnom postupku te procjeni nekretnina. S tim u svezi, stečajni upravitelj smatra da je sud trebao sazvati skupštinu vjerovnika i omogućiti stečajnom vjerovniku donošenje odluke na skupštini vjerovnika, kao i da na skupštini vjerovnika eventualno donese odluku o odbijanju prijedloga stečajnog upravitelja za unovčenje nekretnina (ako sud smatra da ima formalne nedostatke), pa da potom stečajni vjerovnik stavi svoj prijedlog za unovčenje ili neunovčenje nekretnina.

Također, sud je onemogućio stečajnog vjerovnika da odluči o ostalim točkama dnevnog reda te na taj način ponovno onemogućio stečajnog vjerovnika da donese odluku o navedenim nekretninama, a iz kojeg odluke bi onda mogle proizići sve ostale odluke i posljedice za stečajni postupak (daljnji

nastavak, daljnja prodaja, ili pak zaključenje stečajnog postupka). Nakon odluke stečajnog vjerovnika, a naposljetku VTS RH u slučaju ukidanje odluke ili žalbe, stečajni upravitelj mogao bi predložiti zaključenje stečajnog postupka. S tim u svezi, stečajni upravitelj smatra da bi predlaganje zaključenja stečajnog postupka prije konačne odluke u odnosu na nekretnine, bilo preuranjeno i suprotno cilju i svrsi stečajnog postupka, te da bi stečajni vjerovnik bio onemogućen donijeti odluku u odnosu na nekretnine.

V. U odnosu na točku 12. obrazloženja pobijanog rješenja, i zaključak suda od 22. ožujka 2021., stečajni upravitelj ističe da zaključak od 22. ožujka 2021. nije konačna odluka, te da je prodaju nekretnina, osim stečajnog upravitelja, predložio i stečajni vjerovnik.

S navedenim u svezi, stečajni upravitelj ističe da je prvostupanjski sud nezakonito i neosnovano (usvojena žalba stečajnog upravitelja), razriješio stečajnog upravitelja dužnosti, i to iz razloga što je, sukladno odlukama skupštine vjerovnika, kao i izvansudskim i sudskim suglasnostima stečajnog vjerovnika, pokušao poduzeti radnje za uknjižbu nekretnina na ime i korist stečajnog dužnika (i to uz rizik i na trošak stečajnog vjerovnika).

Dakle, s jedne strane sud na prijedloge stečajnog upravitelja i stečajnog vjerovnika ne saziva skupštine vjerovnika, a zadnji prijedlog stečajnog upravitelja odbija, dok s druge strane očito onemogućuje i bilo kakvo poduzimanje radnji u smjeru uknjiženja nekretnine, kao i donošenje bilo kakve odluke u odnosu na nekretnine, gotovo 3 godine.

U svezi s navedenim, iz daljnjeg tijeka postupka, a obzirom na prijedloge stečajnog vjerovnika za sazivanjem skupštine vjerovnika, nakon neosnovanog razrješenja i ponovnog imenovanja stečajnog upravitelja, proizlazi da je stečajni vjerovnik spreman preuzeti rizik u odnosu na nekretnine te pristupiti unovčenju bez obzira na pravno stanje nekretnina, iz razloga što dugotrajnosti postupka i velike cijene uknjižbe nekretnina na ime stečajnog dužnika, ali je onemogućen uopće o tome donijeti odluku.

VI. Vezano za navode i zaključke suda od točke 13. do točke 17. obrazloženja pobijanog rješenja, stečajni upravitelj ističe da su u ovom predmetu dostavljeni ugovori o kupoprodaji nekretnine koji su sklopljeni u ime stečajnog dužnika kao kupca (uz ostalo dokumentaciju koju je dostavio stečajni upravitelj, a koju je uspio ishoditi), a na temelju kojih ugovora i dokumentacije je stečajni vjerovnik iskazao volju i namjeru, da su svome riziku, pristupi unovčenju nekretnina.

S jedne strane, stečajni vjerovnik je jedini vjerovnik te je izrazio volju podmiriti troškove stečajnog postupka, prebiti svoju tražbinu s vrijednosti nekretnina na koji način bi bio ispunjen cilj stečajnog postupka: namirenje vjerovnika, sve u svome riziku, a što je sve u interesu stečajnog dužnika, a po procjeni stečajnog vjerovnika, i u njegovom interesu, dok s druge strane nije na štetu dužnika.

Sud je u potpunosti zanemario činjenicu da jedini vjerovnik u postupku izričito iskazuje spremnost preuzeti rizik i snositi troškove, čime se ostvaruje temeljni cilj stečajnog postupka – namirenje vjerovnika, pa je odbijanjem sazivanja skupštine sud postupio protivno svrsi stečajnog postupka.

U svezi s navedenim, a obzirom da doista postoje ugovori o kupoprodaji u odnosu na predmetne nekretnine, a u kojima je stečajni dužnik kupac (ugovori iz 2013.), te da postoji i druga dokumentacija, proizlazilo bi da stečajni dužnik ima pravni temelj i osnov za stjecanje vlasništva nekretnina, pa stoga nije niti na stečajnom sudu niti na stečajnom upravitelju da prejudiciraju jesu li navedeni ugovori, uz drugu dokumentaciju, podobni za provođenje ostavinskih postupaka, pojedinačnih ispravnih postupaka, parničnih postupka i ostalih na temelju kojih bi se stečajni vjerovnik eventualno proveo uknjižbu nekretnina na svoje ime i na svoju korist, ako stečajni vjerovnik želi preuzeti rizik.

Dakle, kako bi stečajni vjerovnik mogao sudjelovati u postupcima koje navodi i sud u svome obrazloženju, potrebno mu je omogućiti sklapanje ugovora i preuzimanje nekretnina i prava u odnosu na nekretnine u ovom postupku, ili barem makar omogućiti da Visoki trgovački sud RH odluči o navedenom (kroz skupštinu vjerovnika, odluku vjerovnika te žalbe).

VII. Slijedom navedenog, stečajni upravitelj smatra da je prvostupanjski sud neosnovano odbio prijedlog stečajnog upravitelja te da razlozi koje sud navodi nisu razlozi zbog kojih je trebao odbiti prijedlog.

Prvostupanjski sud nije postupio po pravnom shvaćanju i uputi drugostupanjskog suda, već je ponovno odbio prijedlog iz suštinski istih razloga, čime je počinio bitnu povredu postupka.

Stečajni upravitelj smatra da je sud trebao omogućiti održavanje skupštine vjerovnika te dati stečajnom vjerovniku mogućnost donijeti odluke u odnosu na nekretnine te odluke koje su bitne za stečajni postupak, a s druge strane i staviti svoj prijedlog dnevnog reda ili staviti prijedlog za izmjenu dnevnog reda, kako bi mogao donijeti odluku i o navedenim točkama.

Slijedom navedenog, stečajni upravitelj predlaže da Visoki trgovački sud RH donese rješenje kojim preinačava pobijano rješenje i sam zakazuje skupštinu vjerovnika, a podredno rješenje kojim usvaja žalbu, ukida pobijano rješenje i nalaže prvostupanjskom sudu zakazivanje skupštine vjerovnika.

Ako se na skupštini vjerovnika donesu odluke za koje bi prvostupanjski sud eventualno smatrao da nisu zakonite, stečajni vjerovnik ima pravo da o takvim odlukama konačnu odluku donese Visoki trgovački sud RH.

VIII. U odnosu na točku 18. obrazloženje, stečajni upravitelj smatra da ne može predložiti sudu odluke sukladno članku 286. SZ-a i članaka 293. i 295. SZ-a, prije nego se donesu odluke u odnosu na nekretnine.

Odbijanjem sazivanja skupštine vjerovnika sud je onemogućio daljnji tijek postupka i donošenje odluka koje su u isključivoj nadležnosti vjerovnika.

Stečajni upravitelj
Domagoj Poljak
